

Гласътъ му треперѣше, премрежваше се, като бистра вода на бързей и се губѣше въ далечна, свидна, но изоставена страна.

Вънъ до прозорчето се притиснаха нѣколко детски главички и впиха очи въ Ружинъ. Азъ също наведохъ глава, заслушахъ съ притаенъ дѣхъ. Пѣсеньта се разливаше на широко и се раздипляше въ чудна приказка. . . — Черенъ конь тича, препуска изъ Тракия. Върху гривата му лежи младъ юнакъ. Надбѣгва се съ водитѣ на Марица. Достига до Бѣло море и пакъ се връща. На среща му кротка и гиздава Марица разплита дълги коси и тѣ лазятъ, като сребърни змии, бързатъ изъ равнината. Тихи думи, тиха пѣсень се носи надъ ниви и градини. А полето слуша чудната пѣсень, разтърсва златни гриви, приглася на Марица и съ вѣтъра се бори. . .

Вънъ предъ вратата на кръчмата заговориха пѣтници. Ружинъ прекъсна пѣсеньта. Кръчмарътъ изрѣмжа недоволенъ, и сърдитъ избърза къмъ вратата. Въ кръчмата влѣзоха непознати хора, поржчаха си вино и се запrikaзваха помежду си. Не обърнаха никакво внимание на веселбата ни. Ружинъ стана и рече:

— Време е да си отиваме въ къщи! . . .

— Всички се надигнахме и единъ по единъ излѣзохме на двора. Надъ насъ легеше загадъчния таванъ на небето. Лѣхна ни морскиятъ вѣтрецъ. Азъ се ядосахъ на пѣтниците и казахъ:

— Побъркаха ни на веселбата!

— На Султанкината сватба още по-хубава веселба ще направимъ! — забеляза Симеонъ Близнака.